

ת"פ 24852/11/15 - תביעות צפת נגד ז פ

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 24852-11-15 תביעות צפת נ' פ

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
תביעות צפת

המאשימה

נגד
ז פ

הנאשם

החלטה ("גמר דין")

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות **תקיפה סתם (בת זוג)** - בעבירה לפי סעיפים 379 + 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 **ואיומים** עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום, ביום 7/11/15, סמוך לשעה 11:00 תקף הנאשם את אשתו המתלוננת בביתם שבראש פינה, בכך **שסטר לה על פניה בחוזקה וגרם לה למכאוב בלחי ובאוזן בצד שמאל**, זאת לאחר שלקח ממנה את הטלפון הנייד שלה בניגוד לרצונה, נעל את דלת הבית ומנע ממנה לצאת.

בהמשך, בסמוך לשעה 16:30, במהלך חקירתו בתחנת ירדן, משהודיע קצין החקירות לנאשם על מעצרו, איים עליו באומרו **"עזוב, אני לא אעבור את הלילה הזה, אני אתאבד"**, וכשנשאל ביחס להודעה לקרוביו או לעורך דין על מעצרו אמר **"אתה תודיע להם שאני לא בחיים"**.

2. ביום 15/11/15 הגיעו הצדדים להסדר טיעון, לפיו כתב האישום תוקן, הנאשם הודה והורשע, ונקבע כי יתקבל תסקיר מטעם שרות המבחן, וכי הטיעונים לעונש יהיו "פתוחים".

תסקירי שרות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו 2 תסקירים.

כפי שעלה מהתסקיר, הנאשם בן 39, נשוי ואב ל-2 בנות, בן לעדה הדרוזית, עבד כנהג במשרד הממשלתי לפיתוח הנגב והגליל, ומתגורר עם המתלוננת ושתי בנותיהם בראש פינה.

הנאשם נולד עם נכות בידו והוא מוכר כנכה בביטוח הלאומי, סיים 12 שנות לימוד ולא שירת בצבא בשל נכותו.

הנאשם שיתף כי בגיל 28 הכיר את אשתו הצעירה ממנו ב-6 שנים ולאחר כשנה נישאו.

הנאשם מסר כי מתחילת הקשר הזוגי התעוררו ביניהם חילוקי דעות הן לעניין תפקידיהם בזוגיות והן לעניין חינוך בנותיהם.

במהלך תקופת הרחקתו מהבית, בשל תיק פלילי זה, הגיעו בני הזוג להסכם גישור שחייב את שניהם והבהיר כיצד על הנאשם לנהוג בקשר הזוגי. בהמשך הוחזר הנאשם לביתו לאחר הרחקה במסגרת הליך המעצר.

לנאשם עבר פלילי שהתיישן בגין עבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, איומים והעלבת עובד ציבור והוטל עליו מאסר על תנאי וקנס.

באשר לעבירה הנוכחית - הנאשם הודה בפני שרות המבחן והביע חרטה. שרות המבחן מסר כי הנאשם צמצם והמעיט ממשמעות מעשיו אך הבין כי נהג באלימות וכי טעה בתגובתו.

המתלוננת, בשיחה עם שרות המבחן, מסרה כי הנאשם נהג כלפיה בקנאות, לא שיתף אותה בהתנהלות הכלכלית, ומסרה כי היא חשה חוסר אמון והיעדר שותפות מספקת מצד בעלה, עם קשיים בתקשורת. לגבי התלונה במשטרה - המתלוננת מסרה כי היא חשה שפגעה בנאשם וביקשה לבטל את התלונה נגדו, וציינה כי אינה חוששת מפניו ומעוניינת לחזור לחיות עמו וחשוב לה כי ישוב לעבודתו המהווה מקור איזון בזוגיות.

צוין כי הערכתה של העובדת הסוציאלית בראש פינה הנה כי מדובר במערכת יחסים עם מאבקי כוח, בין בני הזוג, בעיות בתקשורת, חוסר אמון וניסיון של הנאשם לשלוט במתלוננת.

שרות המבחן התרשם **מצורך טיפולי של הנאשם בתחום האלימות הזוגית**, הנאשם הסכים לכך רק לאחר שהביע רצון שלא להרשיעו על מנת להמשיך את עבודתו בשרות המדינה.

שרות המבחן התרשם מהנאשם כאדם נוקשה, השקיע בעבודתו ופעילותו הפוליטית, עקשן והתקשה לראות את התנהלותו במערכת הזוגית.

הנאשם, ייחס חשיבות רבה לשייכותו ולמגוריו במגזר היהודי ולעבודה בה החל לראשונה בצורה מסודרת. שרות המבחן התרשם כי התערותו של הנאשם בחברה הישראלית והעבודה במוסד מפלגת השלטון מהווים רכיב משמעותי בתפיסתו ודימויו העצמי.

עוד התרשם שרות המבחן כי קיימת בנאשם תוקפנות אותה ניסה להסתיר.

שרות המבחן מסר כי קיימים גורמים מפחיתי סיכון מהעובדה כי הנאשם מודע למצבו, גילה הבנה ראשונית לדרך

התנהגותו במערכת הזוגית, החרטה והבעת נכונות להשתלב בהליך טיפולי, שהינה חיצונית הקשורה לתוצאת ההליך המשפטי.

שרות המבחן העריך כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה בקשר הזוגי היא נמוכה וכי ההליך המשפטי מהווה עבור הנאשם גורם מרתיע ומציב גבול.

שרות המבחן המליץ לאפשר לנאשם לחזור לביתו ולעבודתו, לשלבו בהליך טיפולי ובתום התקופה יגבש את המלצתו.

שרות המבחן ביקש לדחות את הדיון בעניינו ל-4 חודשים.

בהמשך להמלצה זו, הותר לנאשם, בהסכמת המאשימה, בהחלטה מיום 15/2/16, לחזור ולהתגורר בביתו, משם היה מורחק עד אז במסגרת הליך המעצר. עוד נקבע כי יוגש תסקיר משלים, שידווח על המשך ההליך הטיפולי.

תסקיר מיום 20/6/16

4.

הנאשם מסר בפני שרות המבחן כי חל שיפור במערכת הזוגית והמשפחתית על אף שעדיין קיימים קשיים ומתחים בקשר אך הוא הצליח להתנהל בדרך טובה יותר.

הנאשם ביטא רצון לחזור לעבודתו אותה הוא תופס כמשמעותית והתקשה לראות את עצמו בעבודה אחרת. גם המתלוננת מסרה כי חל שיפור בקשר הזוגי, ועל אף התנהלותו שאופיינה לעיתים בנוקשות ורצון שליטה, היא הרגישה שהנאשם עשה מאמץ לקדם את הקשר ביניהם וכי הוא נעזר בהליך הטיפולי. המתלוננת הביעה את עמדתה אם יותר לנאשם לחזור לעבודה, יצמצם הדבר את החיכוך ביניהם. המתלוננת מסרה כי וכי אינה חוששת מפני הנאשם.

על פי התסקיר השני, הנאשם שולב בקבוצה טיפולית בסוף חודש מרץ, מדיווח של מנחי הקבוצה עלה כי הנאשם הקפיד להגיע לכל המפגשים בזמן ובמועד, וגילה רצינות. עוד נמסר כי הנאשם נמצא בשלב ראשוני של הליך הטיפול, וכי הוא הציג עמדות נוקשות וביטא תוקפנות אך גם בחן את התנהגותו והביע רצון לרכוש כלים לניהול יחסיו הזוגיים בדרך טובה יותר.

שרות המבחן התרשם כי ההליכים המשפטיים שננקטו נגד הנאשם העמידו אותו על חומרת מעשיו וכי לאחר ששב הביתה חל שיפור בקשר הזוגי, כך עלה מדבריו ומדברי המתלוננת.

שרות המבחן העריך כי הסיכון להישנות אירוע אלים פחת באופן משמעותי.

שרות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם מאחר והיא עלולה למנוע את חזרתו לעבודה לה הוא מייחס חשיבות וערך רב, וצוין הרשעתו עלולה לפגוע בתפיסתו את עצמו כאדם נורמטיבי ויש בה כדי להפר את האיזון אליו הגיעו בני הזוג.

שרות המבחן המליץ להעמיד את הנאשם בצו מבחן למשך שנה ושל"צ בהיקף של 120 שעות במתנ"ס חצור

עמוד 3

בתפקיד אחזקה.

ראיות לעונש

5. מטעם ההגנה העידה המתלוננת

גב' פ ביקשה לבטל את הרשעתו של הנאשם לטובת המשפחה ולשיפור המשך חייהם יחד. טענה כי התנהגותו הייתה חד פעמית ולא תחזור על עצמה וכי הנאשם הוא בן אדם טוב והיא מבינה את ההתנהגות שלו.

טיעוני הצדדים לעונש

ביום 26/6/16 טענו הצדדים לעונש.

6. טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה התייחס לחומרה שבעבירות האלימות בתוך המשפחה והערכים החברתיים שנפגעו בביצוען והפנה לפסיקה בעניין זה.

ב"כ המאשימה עתר לבית המשפט שלא לבטל את הרשעתו של הנאשם, אך הסכים לחרוג ממתחם העונש ההולם בשל שיקולי שיקום של התא המשפחתי, וטען כי חודשיים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות הינם עונש הולם וראוי.

7. טיעוני ב"כ הנאשם

נטען כי כתב האישום בעניינו של הנאשם תוקן בצורה משמעותית, כי הוא הודה וחסך זמן שיפוט יקר.

הסנגור הפנה להליך השיקום הארוך אותו החל הנאשם, ולכך שתסקיר המבחן המליץ על ביטול הרשעתו ועל הטלת צו מבחן ושל"צ.

ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם סובל מנכות בידו וכי האפשרות שישתלב בעבודה אחרת, מהנוכחית כמעט ואינה קיימת, ולכן נטען כי הרשעתו תפגע בפרנסתו, כל זאת לנוכח עמדה מוצהרת של המעסיק הנוכחי, לפיה לא ניתן יהיה להמשיך את העסקתו של הנאשם במשרד הממשלתי, אם יורשע בתיק זה. הסנגור הדגיש כי מאז שחרורו של הנאשם ממעצרו הנוכחי, הוא לא חזר לעבודתו שכן במסגרת זו ממתינים לתוצאות הסיום של ההליך המשפטי.

ב"כ הנאשם עתר לבטל את הרשעתו של הנאשם והפנה לפסיקה בעניין זה.

טען כי האירוע היה חד פעמי ולא יחזור על עצמו. ציין כי הוא סובל מ-150% נכות, וסיים רק 12 שנות לימוד על כן יהיה לו קשה למצוא עבודה אחרת.

לשאלת בית המשפט טען כי ניסה לחזור לעבודתו אך דחו אותו עד לסיום ההליך הפלילי והסבירו לו כי במידה ויורשע לא יוכל לחזור לעבודה אך במידה ולא יורשע יוכל לחזור.

שאלת ההרשעה - דין והכרעה

9. הכלל בהליך הפלילי הוא כי נאשם בגיר, שהוכחה אשמתו - יורשע בדין.

הימנעות מהרשעה הנה חריג לכלל, שהנו מוצדק רק במקרים נדירים וחריגים, בהם אין יחס סביר בין הנזק הצפוי לנאשם מן ההרשעה, אשר יש לקבוע כי הוא ממשי וחרף, לבין היעדר חומרתה של העבירה, שניתן להימנע מהרשעת מבצעה, מבלי שהדבר יפגע באינטרס הציבורי ובערך המוגן.

הכלל המנחה לגבי הימנעות מהרשעה, נקבע בע"פ 2083/96 **תמר כתב נגד מדינת ישראל**. שם נקבע כי הימנעות מהרשעה תהיה מוצדקת רק בהתקיים שני תנאים מצטברים - על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה.

ברע"פ 1439/13 **אליהו קשת נגד מדינת ישראל**, חזר בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה בהלכת כתב.

"כפי שכבר קבעתי במקום אחר, הכללים בסוגיית ההימנעות מהרשעה הותוו על-ידי בית-משפט זה בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337, 341-342 (1997), בו נקבע, כי הימנעות מהרשעה תתאפשר בהתקיימם של שני תנאים מצטברים: ראשית, על עצם ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקומו או בעתידו של הנאשם; ושנית, סוג העבירה המיוחסת לנאשם, מאפשרת להימנע, בנסיבות המקרה, מהרשעה, וזאת, מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים (רע"פ 8627/12 הנסב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (31.12.2012); וראו גם, רע"פ 7720/12 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (12.11.2012); רע"פ 8487/11 חברת נמלי ישראל - פיתוח ונכסים בע"מ נ' מדינת ישראל - המשרד להגנת הסביבה [פורסם בנבו] (23.10.2012))."

10. אם כן, ניתן לומר כי השאלה אם ניתן להימנע מהרשעת נאשם נענית תוך איזון הדדי בין שני שיקולים שמשקלם משפיע זה על זה - ככל שהעבירה חמורה יותר, נסיבותיה קשות, ופגיעתה בערכים

ובמוסכמות החברתיות גבוהה יותר, אזי הימנעות מהרשעת מבצעה תהיה פחות סבירה ומוצדקת, ותתאפשר, אם בכלל, רק מקום בו תוכח פגיעה ניכרת וקשה בעתידו של הנאשם.

11. התלבטתי באשר לתוצאה הנכונה והראויה בתיק זה, ובשאלה האם אכן ניתן להימנע מהרשעה כפי שהמליץ שרות המבחן וכפי שעתרו הסנגור, הנאשם והמתלוננת. מחד, מדובר באלימות משמעותית כלפי בת זוג, אשר נעברה על רקע דפוסים נוקשים ותוקפנות מדאיגה, על ידי נאשם שכבר הורשע בפלילים בעבר הרחוק.

מאידך, שוכנעתי כי קיים סיכוי ממשי כי ההרשעה הנוכחית תמנע את המשך תעסוקתו של הנאשם במשרד הממשלתי, וכי השפעת עניין זה, והורת הנאשם ללא המסגרת, ישפיעו על עתידו ועל עתיד משפחתו באופן שלילי ואף מכריע.

כפי שיובהר, החלטתי בסופו של דבר לבטל את ההרשעה, על מנת שלא לסכל את המשך התעסוקה הקונקרטית. אנמק להלן את החלטתי.

12. חומרת העבירה ונסיבותיה

מדובר באירוע בו תקף הנאשם את אשתו בביתם, סטר לפניה וגרם לה מכאובים, בנוסף, איים על קצין החקירות בכך שיפגע הנאשם בחייו שלו.

בית המשפט העליון חזר ועמד בפסיקתו על החומרה היתרה שיש בעבירות האלימות במשפחה ועל הצורך להוקיע מעשים אלה על ידי הטלת ענישה מחמירה, ראו לעניין זה את ע"פ 11917/04 **מיכאל נורדיצקי נגד מדינת ישראל**:

"בתי המשפט חזרו לא אחת על הצורך להוקיע את מעשי האלימות ולשרש תופעות אלה ממחוזותינו. אין חמור מכך שאישה לא תהא מוגנת בביתה שאמור להיות מבצרה. העונש מטרתו להוקיע את המעשה וגם להרתיע עבריינים בכוח."

ככלל, קיים אינטרס ציבורי בהרשעה ובגזירת עונשים מרתיעים על נאשמים בעבירות אלימות במשפחה, וזאת כחלק מטיפול עונשי הולם במבצעי עבירות אלה, לשם מיגורה של התופעה שחדרה לכל שכבות החברה. אשר על כן, המקרים בהם בתי המשפט יימנעו מהרשעה והטלת כתם על מבצעי עבירות אלימות במשפחה הנם נדירים.

13. הערך החברתי אשר נפגע כתוצאה מביצוע עבירות של אלימות הוא הגנה על שלמות גופו של האדם, על חייו, על ביטחונו, שלווה נפשו ויכולתו לקיים שגרת חיים מבלי לחוש מאוים. וכאשר מדובר על עבירות במסגרת התא המשפחתי, נפגע גם ערך חברתי נוסף של שלמות התא המשפחתי, ובפרט זכותה של אישה לשלווה וכבוד בתוככי ביתה ומפניו בן זוגה.

כך קבע בית המשפט העליון בע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבתות העבירה למערכת המשטרית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מורכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבתות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

14. המערכת הזוגית בין הנאשם לבת זוג הצעירה ממנו משמעותית אופיינית במתחים, תקשורת לא תקינה, מאבקי כוח וחילוקי דעות. על פי התסקיר, הנאשם נהג להשפיל את המתלוננת, לקלל אותה ולקחת בניגוד לרצונה חפצים שונים השייכים לה.

עבירת התקיפה בוצעה על רקע ויכוח בין הנאשם למתלוננת, בו נטל מידיה טלפון והעבירו לבתם הבכורה וסטר למתלוננת על פניה ובהמשך נעל אותה בתוך הבית ואמר לה "את לא יוצאת כי את לא יוצאת" ו"תשבי בצד". אומנם דבריו של הנאשם לא מהווים איום מפורש אך ניכר בהם רצונו לשלוט בה, לבטל את רצונותיה ולהצר את צעדיה.

שרות המבחן והמתלוננת דיווחו על שיפור במערכת היחסים של בני הזוג זאת למרות שהנאשם עדיין מחזיק בעמדות נוקשות ומנסה לשלוט במתלוננת.

לגבי התנהגות אלימה בעתיד - שרות המבחן העריך כאמור, כי הסיכוי לכך הנו נמוך, במיוחד לנוכח הירתמותו של הנאשם לטיפול.

הפגיעה של העונש בנאשם

15. בבואו של בית המשפט לבחון את הנזק העלול להיגרם לנאשם, על הנאשם לשכנע את בית המשפט כי הנזק שייגרם לו אם יורשע הוא חמור ובלתי מידתי והוא ועולה על הנזק שייגרם לאינטרס הציבורי בהימנעות מהרשעה.

על הנאשם להתייחס לנזק מוחשי קונקרטי ולא לאפשרויות תיאורטיות לפיהן יגרם לנאשם נזק בעתיד. ראו לעניין זה את הדברים שנאמרו ברע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נגד מדינת ישראל:

"לא מצאתי כל פגם בעמדתו של בית המשפט המחוזי, לפיה יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדין השפעה על התכונות של אותם תרחישים."

16. בענייננו, המשקל שניתן לעניין התעסוקה והפרנסה, היה מכריע ומרכזי.

כאמור, הנאשם עובד כנהג מנכ"ל המשרד לשיתוף פעולה אזורי, ממכתב שהוגש לבית המשפט עולה כי הנאשם מושעה מתפקידו בעקבות ההליך הפלילי, וכי במידה ובית המשפט ירשיע את הנאשם אזי הנאשם יפוטל לאלתר מעבודתו אך במידה ולא יורשע ישנה אפשרות להעסיקו מחדש.

שרות המבחן המליץ לבטל את הרשעתו של הנאשם ולאפשר לו לחזור לו לעבודתו, אשר לגביה יש משמעות החורגת מענייני פרנסה בלבד, שכן צוין כי הנאשם מייחס למשרתו חשיבות רבה וכי עבודה זו משפרת את דימויו העצמי.

מדובר, כאמור, בגבר הלוקה בנכות קשה ביותר בידיו.

שוכנעתי כי לנוכח נכותו, הסיכוי להשתלב בעבודה אחרת, אשר לא תישלל עקב הרשעה פלילית בתיק זה - הנו נמוך.

קבלתי את טענת המעסיק, לפיה עניין ההרשעה בתיק זה הנו קארדינלי להמשך התעסוקה, וזאת אף על פי שכאמור, לנאשם כבר קיימת הרשעה פלילית קודמת מן העבר הרחוק. אני מניחה כי התיישנותה של ההרשעה הקודמת מאפשרת את העסקתו במשרד הממשלתי למרותה.

השיקול המרכזי לאי הרשעה, היה הכרתי בכך שהרשעתו של הנאשם תפגע באשתו המתלוננת. המתלוננת, שכאמור התייצבה בבית המשפט ונשאה דברים, רואה בעבודתו של בעלה רכיב חשוב ומרכזי בהליך שיקום התא המשפחתי. בדברים האמורים קיים טעם, בהתחשב במרקם היחסים שפורט בתסקירים, ונראה כי המשך השתלבותו של הנאשם בעבודה מסודרת תתרום תרומה מכרעת לשגרה ברוכה בין בני הזוג, תפחית את החיכוכים בין השניים ותשמור על האיזון במערכת הזוגית.

לנוכח כל האמור לעיל השתכנעתי כי יש לקבל את המלצת שרות המבחן, **לבטל את הרשעתו של הנאשם בדין**, ולהטיל עליו צו מבחן ושל"צ כמומלץ.

17. מצאתי כי יש להאריך את תקופת המבחן עליה המליץ שרות המבחן. אומנם מבחינה טיפולית אין בדעתי לחייב את שרות המבחן לטפל בנאשם מעבר לשיקול דעת הגורמים המקצועיים, ואולם למבחן

ללא הרשעה יש משמעות מעבר למשמעות הטיפולית. מעבר להליך הטיפול, יש למבחן גם רכיב הרתעתי פיקוחי, וזאת לנוכח האפשרות הניתנת בחוק לשפוט את הנאשם מחדש, להרשיעו, ולהחמיר בעונשו בתיק זה, אם הנאשם יפר כללי התנהגות או חלילה יבצע עבירה נוספת.

סוף דבר

18. לאור כל האמור לעיל, **אני מבטלת** את הרשעתו של הנאשם על פי סמכותי בסעיף 192א לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, וקובעת לגביו את העונשים הבאים:

א. צו של"צ בהיקף של 120 שעות, צו השל"צ יבוצע במתנ"ס חצור בתפקיד אחזקה.

בית המשפט מסביר לנאשם את משמעות הצו, את מטרת השרות ואת פרטיו ומזהירו, שאם לא ימלא אחר הצו, יהיה צפוי לתוצאות האמורות בסעיף 71ד לחוק העונשין.

ב. צו מבחן למשך 18 חודשים מהיום. בתקופה זו על הנאשם לעמוד בפיקוח שירות המבחן ולבצע את כל אשר יוטל עליו.

בית המשפט מסביר בזאת לנאשם בלשון פשוטה את משמעות הצו ומזהיר אותו, שאם לא ימלא אחר הצו מכל בחינה שהיא או יעבור עבירה נוספת יהיה צפוי לעונש על העבירה שבגללה ניתן הצו ובית המשפט יוכל לגזור את דינו מחדש.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב תמוז תשע"ו, 18 יולי 2016, בנוכחות ב"כ המאשימה עו"ד מאור מזרחי, הנאשם, וב"כ עו"ד זאהר עבאס. לא נוהל פרוטוקול עקב שביתת מזכירות.

/